

Інтерв'ю з Софією Андрухович для *J'aime l'Ukraine*

Софія Андрухович – дочка Юрія Андруховича. Навіть, якщо це не найкраще представлення для письменника, але воно є орієнтиром для французьких читачів, бо твори Юрія Андруховича перекладені у Франції. Наскільки для Вас є важливою критика батька? Чи **батьки-письменники** поводяться так само як і батьки-вчителі – найсуворіші і найвимогливіші із своїми власними дітьми?

Я не можу говорити ні про всіх батьків, ні про всіх письменників, ні про всіх батьків-письменників. Підозрюю, що буває по-різному. Щодо мене, батько ніколи не втручався безпосередньо у мій вибір. Звісно, те, що я почала писати, що пов'язала життя з книгами, прямим чином стосується **життя обох батьків**: крім того, що батько-письменник, сама я, фактично, виросла в бібліотеці, де працювала мама: я робила собі хатинку з кількох стільців і читала під звуки фільмів із кінотеатру за стіною або блукала між стелажів книгосховища, розташованого у круглій башті з флюгером. Ким я ще могла стати? ☺ З цього всього і проросло моє стихійне писання. Батьки іноді рекомендували книжки для читання – це і все, більше у жоден спосіб вони не втручалися.

Батько завжди дає мені відчуття, що вважає мене **повноправним колегою**. Навряд чи мені доводилось зустрічати когось іще настільки ж толерантного його відкритість і прийняття до інших – велетенські, тому, коли йдеться про мистецтво, про самовираження, від нього практично неможливо почути критику. Все має право на існування, все має сенс.

Чи вважаєте, що **українська література** варта уваги французького читача? Що саме може видатися привабливим? Чи плануються Ваші переклади фр. мовою?

Це, швидше, моє запитання до французького читача.

Я, на жаль, наразі не мала нагоди познайомитися з ним ближче, і маю про нього дуже абстрактне уявлення. Тому відповідь проста: уваги читача з будь-якої країни варта добра література.

В силу складних історичних причин українська література не мала шансу розвиватись лінійно, нарощувати м'язи, виховувати себе. Тому вона досьгодні багато в чому «недотренована». Але в цьому водночас її перевага: це дає можливості для більшої наївності, гнучкості, свіжості.

Чимало обов'язкових моментів, які у випадку французької літератури вже давно відбулись і сприймаються як даність (навіть нудувата), українська література тільки виховує в собі з перемінним успіхом. Тут я маю на увазі як форму (кропітку працю над структурою твору, роботу з матеріалом, тощо), так і зміст (наприклад, звертання до різного типу табу).

Українська література для французького читача – чудовий шанс відкрити для себе щось нове, здійснити уявну мандрівку в паралельний світ. І починати сміливо можна з авторів, у випадку яких слово «недотренований» у всіх сенсах буде недоречним: Тараса Прохаська,

Юрія Винничука, Іздрика, Оксану Забужко, Андрія Куркова, згаданого Вами Юрія Андруховича. А переклади моїх книжок французькою мовою поки що не плануються.

Чи важко бути **жінкою-письменником** (в Україні)? Чи відчуваєте до себе більше вимог?

В Україні взагалі бути – не особливо просто. Зате цікаво.

У випадку письменників, наприклад, ситуація така: якщо письменник ще невідомий в Європі, він не зможе заробляти собі на життя тим, що видаватиметься в українських видавництвах. Це нереально. Тому письменники, як правило, мають ще одну професію для заробляння грошей на життя: вони перекладають книжки, пишуть сценарії для серіалів, працюють у періодичних виданнях, тощо.

Щодо гендерної проблеми, то ні, я не відчуваю до себе якихось особливих вимог чи дискримінації у зв'язку з тим, що я жінка-письменник. В сучасній українській літературі багато письменниць, вони дуже різні і дуже яскраві – чудовий простір для вражень.

А вимоги – на них не варто орієнтуватись. Треба зважати, але орієнтири мусять бути іншими.

Письменник у певній мірі є психологом, а ще більше – психіатром (сам для себе, можливо). Не думали почерпнути історії в записках, історіях хвороб цих лікарів, де стільки матеріалу для творів?

Ні, не думала. Для цього треба вибрати собі сувору спеціалізацію, а я не готова себе так обмежувати. **Людина цікава** мені у всіх своїх виявах, всіх відтінках, починаючи від молекулярного, фізіологічного – і закінчуючи духовним, екзистенційним; людина-в-собі і людина-коліщатко-світобудови; людина у її щоденному побутовому житті і людина в історії. Але і людиною обмежуватись я не хочу: як я можу відмовитись від предметів, тварин, атмосферних явищ, від духів, демонів і богів.

Це не означає, що я планую про все це писати і вже склала собі графік творів на наступне десятиліття (у нас, українських письменників, з такими планами проблеми). Я взагалі не знаю, чим займатимусь завтра – цілком можливо, що перестану писати. Йдеться тільки про те, що я не хочу замикати себе в якійсь одній конкретній темі. Це було б нестерпно сумно.

Що найважливіше (і найлегше) для письменника - вигадувати неймовірні історії чи просто писати про повсякденне життя й побут: прокинувся, поїв, почистив зуби?...

Все важливо і легко, коли ти бачиш **сенс у тому, що робиш**, і розумієш, заради чого це. Цей сенс не обов'язково мусить бути захмарно високим: він може полягати у простій приємності для себе та інших, у тому, щоб зробити гарну річ, яка потішить твоїх близьких і далеких.

Вашим творам близький магічний реалізм, такий собі український магічний реалізм, де жіноча його частина переманює чоловічу і стає чимось нейтральним... Чи важко сучасному письменникові притримуватись якоїсь певної течії (або навпаки, не притримуватись) без того, щоб його порівнювали з Маркесом, Андруховичем, ...?

Я не знаю, чи важко, бо я ніколи не ставила собі завдання притримуватись певної течії чи гребти проти неї. Я **просто люблю плавати**. Чому б не поплавати в товаристві приємних людей, це ж чудово. Багато чому можна навчитись.

Ви – молода мама, чи не думали написати історії, оповідання чи казки для дітей?

Навіть коли збігаються два цих фактори – материнство і письменництво, цього ще недостатньо для того, щоб стати дитячим письменником, для алхімічної реакції бракує ще чогось дуже важливого, і я не володію цим філософським каменем (як, зрештою, і нескінченною кількістю інших каменів). Але це не заважає мені вповні насолоджуватись творчістю по-справжньому талановитих і чарівних **дитячих письменників** та читати їхні твори разом із донькою.

Трохи про колегу: в інтерв'ю для журналу «Шо» Ви назвали Л. Дереша «розпусно-глибоким». Думаєте він себе таким вважає? Чи яким? А себе як охарактеризуєте?

Чесно кажучи, я не пам'ятаю, що я могла мати на увазі. Підозрюю, це був ситуативний жарт. Мабуть, я підбрала до прізвищ українських письменників випадкові епітети, щоб вибити з колії логічного читача.

Ви маєте зараз чудовий шанс запитати у Любка, яким він себе вважає. Я і сама з зацікавленням послушаю.

Хоча тут знову йдеться про **втискання в якісь рамки** – той мій жарт, мабуть, якраз стосувався таких спроб усьому дати окреслення.

Тому не буду себе характеризувати. Так цікавіше.

Наші читачі цікавляться найбільше за все в Україні туристичними напрямками, засобами пересування типу маршруток та поїздів, бажано найстаріших та найповільніших, такою цікавою та незвичною для них кирилицею, музикою, мультиплікацією, традиціями та фольклором (писанки, вертеп, колядки, вінки,...). Пропоную пройти по рубрикам сайту і поділитися тим, що найближче Вам до душі:

Улюблений письменник (укр, фр і взагалі), філософ

Цікаво було самій сформуванати список із улюблених французьких авторів, обмежилась п'ятіркою:

Альбер Камю
Борис Віан
Жан Жене
Ромен Ґарі
Еманюель Каррер

А це просто улюблені, без жодної системи :

Кадзуо Ісігуро
Малкольм Бредбері
Марґарет Етвуд
Людміла Петрушевская
Джон Фаулз
Едуард Лімонов
Генрі Міллер
Чарльз Буковські

Видатний українець та українка,
яких повинен знати кожен
взагалі)

Володимир Івасюк, Емма Андієвська

Улюблений фільм, мультфільм

«Фучжоу» Михайла Ілленка

Українська музика – це ...

Дана Винницька

Мистецтво – це...

вимір, який робить людське життя **ще**

Найсмачніша **українська страва.**

Борщ, бануш, голубці

Свято, яке Ви б ніколи не пропустили,
навіть за кордоном? Який невід'ємний
ритуал його супроводжує?

Найбільш особливі та важливі свята,
звісно – це Різдво і Великдень. Я
страшенно люблю великодні «цвіклі» -
тертий буряк із хроном. Цвіклі мусять
бути дуже гострі. Їх смачно їсти разом із
солодкою «паскою», яка має всередині

Source : <http://potyah76.org/author/?a=46>

Україна для Вас - це ...

країна, досконала для того, щоб учитись любити

Найрідніше місце в Україні, чому?

Івано-Франківськ, місто, де я народилась: маленьке і затишне, зручне і
комфортне, неспішне й розслаблене, розташоване у передгір'ї Карпат, місто з багатою
історію, яку цікаво зчитувати з його вулиць, будинків, двориків – і людей.

Українське слово (чи слова), яке варто вивчити іноземцеві.

Люблю, дякую, дівчинонька, слухай

01/07/2013 par Erika Dan